

"No fa gaires setmanes em tancaven la porta del menjador i marxaven de casa deixant la ràdio encesa perquè no em sentís tan sola. Els matins els passava entre crits dels veïns, estridents sons de clàxon provinents del que ells anomenen "la maleïda carretera general dos" i constant ensopiment i avorriment. Un divendres tot va canviar, el tiet i la nena se'm van endur a casa seva explicant-me en una llengua inintel·ligible que algú arribaria més tard, havia de traslladar un despatx a casa. No vaig entendre res; al vespre tot estava igual a casa... El cap de setmana no vam sortir i això que feia un dia espectacular. Dos pipis ben ràpid, no gaires voltes per descarregar l'intestí i cap a casa. Dilluns: "Ara i Aquí amb Montse Grau". Més enllà d'un munt de números que els mantenien expectants: silenci. Ni crits ni clàxons. De nou a dues a l'habitació de la roba ara anomenada "despatx". Sento que pica sobre alguna cosa, hi ha una pantalla nova, més petita que la del menjador. Els matins em passen volant. Un pipí ràpid i a dinar. De tres a sis, despatx. - Toca treballar! - em diu somrient. A les sis tanca la porta i es posa les malles. Quatre saltirons al menjador, videotrucades, crits per la finestra i aplaudiments. Ja és Sant Jordi i sabeu que, he après idiomes i a escriure amb els cursos gratuïts en línia. Ara sí, #joemquedoacasa Nuca."

Microrelat de Georgina Sala